

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. J.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.  
o prawo do emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 30 stycznia 2020 r.,  
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 21 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz A. J. 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 21 września 2018 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 7 grudnia 2017 r., który uwzględnił odwołanie A. J. od decyzji pozwanego i przyznał mu prawo do wcześniejszej emerytury. Sąd powszechny zaliczył ubezpieczonemu cały okres służby wojskowej od 25 października 1978 r. do 9 października 1980 r. do okresu pracy w szczególnych warunkach uprawniającego do wcześniejszej emerytury.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 108 i

120 ust. 1 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej poprzez przyjęcie, że zasadnicza służba wojskowa po 31 sierpnia 1979 r. może być zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., oparte na kwestii dopuszczalności zaliczenia służby wojskowej po 31 sierpnia 1979 r. do pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie ma zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowana kwestia nie składa się na istotne zagadnienie prawne ani nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

Co najmniej kilkakrotnie Sąd Najwyższy odpowiadał na pytanie skarżącego czy zasadnicza służba wojskowa po 31 sierpnia 1979 r. może być zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach, uprawniająca do wcześniejszej emerytury. Odpowiedź jest pozytywna. Znaczenie ma prawo obowiązujące w czasie pełnienia tej służby. Po zmianie w 1979 r. ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej nadal została utrzymana korzystna dla ubezpieczonych regulacja w art. 120 ust. 3 ustawy, stwierdzająca, iż pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wlicza się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych (zob. choćby wyroki Sądu Najwyższego: z 22 sierpnia 2019 r., I UK 144/18; z 19 maja 2016 r., II UK 275/15; z 20 marca 2013 r., I UK 544/12, uchwałę Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III UZP 9/16, postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2019 r., III UK 350/18). Regulacja ta obowiązywała, gdy ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową i powrócił do pracy. Cały okres tej służby podlegał zatem

zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach, uprawniającego do wcześniejszej emerytury.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.